

Selma Noort

STIEF KIND

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2013

© Selma Noort / www.selmanoort.nl

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagfoto: Getty Images

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6279 4 / NUR 284/285

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Virginia schoof haar mobiel over de tafel naar Jill en liet het filmpje afspelen.

Het gehuil van het jongetje, het geschreeuw van de hooligans, het roepen van de angstige treinpassagiers, zelfs het geluid van iemand die werd geslagen, klonk blikkerig door de keuken.

Jill staarde naar het scherm. 'Heb jij ook gefilmd...' begon ze.

Ze viel stil, legde haar sigaret weg op de rand van de asbak, boog zich dieper over het kleine scherm, en tuurde ingespannen. Aan het verstrakken van haar kaken zag Virginia dat ze hem herkende. Haar Tonny. Tonny de hooligan, die zijn zoon toeknikte, terwijl die een conducteur bijna doodtrapte.

In de stilte die op het filmpje volgde haalde Jill hortend adem.

Virginia beet op haar lip. Ze strekte haar hand uit om haar mobiel terug te pakken maar Jill klauwde hem buiten haar bereik.

'Gaje...' begon ze. Ze keek op.

Virginia zag de ongelovige ontredde op Jills gezicht omslaan in wanhopige vechtlust voordat ze opsprong en een trillende wijsvinger op haar richtte. 'Jij gaat hier niet mee naar de politie, Virgie! *Do you hear me?* Jij gaat hier níét mee naar de politie!'

Virginia deed een greep naar haar mobiel maar Jill was haar te snel af en bracht hem omhoog alsof ze hem tegen de keukenmuur ging smijten.

'Jill! Niet doen!' Virginia greep haar arm. 'Ik heb hem pas gekregen! Ik wis het filmpje wel. Ik beloof het. Ik wis het!'

Ze worstelden. Virginia kreeg haar mobiel te pakken, maar Jill liet niet los.

‘Jill. Toe nou! Geef nou terug. Ik heb hem van Margriet gekregen!’

‘Margarieth! Margarieth! *Ik* ben je moeder!’

Virginia beet.

Met een schrille kreet liet Jill los.

Hijgend stonden ze tegenover elkaar. Langzaam, zonder haar ogen af te wenden, stak Virginia haar mobiel weg in haar broekzak.

Jill boog als vertraagd haar hoofd en keek ongelovig naar haar arm. Bloed kleurde de dunne stof van haar T-shirt.

‘*Jesus,*’ zei ze verbijsterd. ‘Jij bent nog niks veranderd, Virgie.’

Virginia week achteruit en veegde met de rug van haar hand haar mond af.

‘Jij ook niet,’ zei ze.

Een paar dagen eerder...

Yousra kwam op Virginia's tafeltje zitten en liet een foto op haar mobiel zien.

‘Kijk Virgie,’ zei ze. ‘Mijn neefje. Lief hè?’

Mevrouw Van der Haven kwam terug de klas in. ‘Een beetje dimmen, mensen, hiernaast halen ze een proefwerk in. Zitten graag, op de stoelen en niet op de tafels. Zacht praten mag.’

Ze nam plaats achter haar bureau, haalde een stapel nakijkwerk uit haar tas en keek op de klok boven de deur. Nog een kwartier.

‘Echt een schatje,’ fluisterde Virginia. Ze schoof de stoel naast haar achteruit zodat Yousra erop kon zitten. De baby op het scherm van Yousra's mobiel had grote donkerbruine ogen en dikke beentjes. Op zijn hoofdje zat een toef zwart haar.

Op de volgende foto zat Yousra's zus met het kindje in haar armen. ‘Wij zorgen goed voor haar,’ zei Yousra trots. ‘Mijn moeder is deze hele week bij mijn zus geweest. Ik ga vanmiddag en ik blijf de hele herfstvakantie.’

Ze stond op. ‘Juf, wilt u mijn neefje zien? Hij is vijf weken oud.’ Ze stak haar mobiel in de lucht en lachte kuiltjes in haar wangen.

‘Een baby! Ik ben gek op baby's.’ Mevrouw Van der Haven legde haar pen neer en wenkte glimlachend met haar hoofd. Yousra liep naar haar toe.

Vincent tikte op Virginia's rug. ‘Hé Virg, ga je mee naar de bios vanavond?’ Ruben boog zich ook naar haar over. ‘We gaan met zijn allen,’ zei hij.

Yousra kwam weer zitten.

‘Ga jij ook mee?’ vroeg Vincent.

‘Waarheen?’

‘Naar de bios. Svetna gaat ook mee,’ zei Ruben om haar te overreden.

‘Ik kan niet,’ zei Yousra.

‘Ik wil wel, maar ik moet naar mijn moeder,’ zei Virginia.

‘Dan zeg je toch dat je geen zin hebt? Zeg dat je met ons mee wilt,’ drong Vincent aan.

‘Je mag van je ouders toch wel een keertje weg?’ vroeg Ruben verbaasd.

Yousra keek opzij naar Virginia’s gezicht om te zien of ze haar goed begreep. ‘Hoezo naar je moeder?’

‘Mijn echte moeder, in Leiden.’

‘Leiden, wat moet je daar nou?’ riep Vincent lollig. Hij luisterde nooit echt als iemand iets vertelde.

‘Je echte moeder? Is Margriet je moeder dan niet?’ Yousra keek verbluft. Ze kende Margriet, want toen meneer De Waal van beeldende vorming een poosje geleden een briefje meegaf met de mededeling dat er ouders nodig waren om de klas te begeleiden naar de Kunsthall, had Margriet zich aangemeld. Virginia, Yousra en Vincent liepen met vier anderen met haar mee. Vincent was nog drukker dan anders geweest en hoorde niets van wat ze vertelde over de tentoonstelling. Yousra wel. Yousra hing aan Margriets lippen.

‘Margriet is mijn stiefmoeder.’

‘Je stiefmoeder? Maar Barend is wel je broertje, toch?’

‘Mijn halfbroertje,’ zei Virginia met tegenzin.

‘Dat maakt niks uit, hoor,’ zei Yousra meteen. Ze keek verdedigend rond maar niemand sprak haar tegen.

Vincent had zich al omgedraaid. ‘Ga je vanavond mee naar de film?’ vroeg hij aan Zoë, die achter hem zat.

Yousra keek Virginia onderzoekend aan. ‘Dat wist ik niet, dat Margriet je echte moeder niet is.’

‘Ik ook niet,’ zei Ruben, bijna ongelovig.

Virginia haalde haar schouders op.

‘Ze is wel aardig, toch?’ zei Yousra zacht. ‘Ik vond haar heel aardig toen we naar het museum gingen.’

Ruben boog zich voorover om Virginia’s antwoord op te vangen, maar Virginia antwoordde niet. Ze draaide zich om en porde Vincent. Hij keek om. ‘Als ik vanmiddag niks van mijn moeder hoor, dan gaat het niet door en kan ik toch mee,’ zei ze.

Het eerste stuk van school naar huis fietsten ze met een groepje. Telkens sloeg iemand af, een andere straat in, tot Virginia nog alleen met Ruben reed.

‘Heb je nooit bij je echte moeder gewoond?’ Hij keek een beetje schuw opzij.

‘Toen ik zeven jaar was trouwde mijn vader met Margriet en ben ik hier komen wonen.’

‘Ik weet nog toen ik je voor het eerst zag,’ zei hij verrast. ‘Maar ik wist niet dat jullie voor die tijd niet bij elkaar woonden! Ik dacht dat jullie gewoon verhuisden naar een nieuwbouwhuis met een tuin, zoals wij. Wilde je niet meer bij je echte moeder wonen? Of móést je bij je vader gaan wonen?’

‘Ik wilde het zelf ook.’ Het was te ingewikkeld en te veel om uit te leggen. Virginia zocht woorden maar vond ze niet, en ze waren al bijna thuis.

‘Best raar dat ik dat niet wist, van je moeder,’ zei Ruben onhandig.

‘Ze was er soms op mijn verjaardag. Die magere vrouw met dat lange blonde haar. Jill.’

Ze remden voor zijn huis. Falko, Rubens hond, sprong binnen tegen de ruit in de voordeur op, hard blaffend.

‘O die! Ik dacht altijd dat ze een tante van je was. Je zei geen “mama” of zo tegen haar, toch?’

‘Ik noem haar altijd gewoon Jill.’

Ruben pakte haar fietsstuur. ‘Ze leek me best aardig. Ze kwam een keer in de voortuin staan roken toen wij buiten speelden en toen praatte ze met ons met dat rare accent van haar. Waar komt ze vandaan?’

‘Ze is Amerikaanse. Ze is hier op haar zeventiende naartoe gekomen.’

‘Amerika! Waar vandaan? New York? Los Angeles?’

Virginia giechelde. ‘Nee, natuurlijk niet! Waar zou ze nou vandaan komen?’

Ze zag hem nadenken. Toen ze wegfietste riep hij haar achterna: ‘Las Vegas?’